

vore Øjne hver eneste Dag. Jeg vil hen-
vise det ærede Medlem til de Konflikter,
som vi have haft paa Smederomraadet, paa
Møbelsnedkeriets, Stibsnedkeriets Omraade
og saaledes i det uendelige, hvor der har
været Konflikter om, hvorvidt de og de
Svende have Lov til at udføre dette eller
hint Arbejde. Svendene ere derved under-
tiden komne i Strid med hinanden, en
Strid, som imidlertid er bleven løst paa
fredelig Maade gennem deres heldigvis gode
Organisationer og den Ledelse, disse have
haft. Jeg skal sige det ærede Medlem, at
denne Strid, denne Specialisering endnu er
til Stede, og at disse Forhold skabe Konflik-
ter om, hvad den ene maa lave og hvad den
anden ikke maa lave. Men den er ganske vist
ikke til Stede i den Form, i hvilken den er
til Stede i Østerrig, thi de have nemlig der
en Lov, som paa en Maade søger at sætte
Grænser for, hvad de vedkommende maa ud-
rette hver for sig; det have vi dog ikke endnu
her, og derfor er Striden ikke her saa haard
og ikke saa skarp som i det Djeblig, vi faa
en Lov, som søger at sætte Grænser mellem
de forskellige Fag, mellem det, som man nu
en Gang er nødt til at gøre for at tjene sit
Brød, naar man vil tjene det ved Haand-
værk eller Fabrikdrift; vi kunne jo ikke
drage nogen Grænse mellem Haandværk og
Fabrikdrift; det have vi i alt Fald været
enige om under de foregaaende Debatter;
og ingen har villet paatage sig at sætte
denne Grænse, thi den kan ikke drages. Naar
man nu er nødt til at gaa i denne Retning
for at erhverve sit Brød, saa vil en Lov,
der søger at danne Grænsen, saledes som det
ærede Medlem mener, at det kunde være
tjenligt, skærpe denne Strid; den vil i det
hele taget fremkalde denne Strid, hvis den
ikke allerede var til Stede. Men den er der,
og derfor siger jeg: Lad os dog endelig ikke
komme ind paa at lovgive paa dette Om-
raade og der søge at sætte Grænser og Stel;
derved vil kun Striden i vort Samfund
skærpes endnu mere, end den i Forvejen er,
og jeg tror ikke, at det vil være til Gavn
for nogen og mindst for Haandværket. Det
ærede Medlem sagde, at der til de Prøver,
her forlangtes, ikke hørtes nogen egentlig Klid
eller egentlig Begavelse; enhver vil kunne ud-
føre dem. Ja, det have vi ogsaa hørt før,
og jeg siger derfor: Hvad skulle vi saa dog
med dem, naar der hærken hører Klid eller
Begavelse til for at aflægge dem? Naar
enhver er i Stand til at udføre dem, hvor er
saa Maalet for den Dydighed, som den, der
har aflagt en saadan Prøve, er i Besiddelse
af? Jeg ser det ikke, jeg sjøner det ikke.
Men Sagen er jo ogsaa den — hvad jeg

har haft Lejlighed til at udtale ved tidligere
Behandlinger af denne Sag — at det er jo
i Grunden naturligt at man forlanger denne
Dydighedsprøve, men ikke for at Arbejderne
kunne komme til at arbejde som Arbejdere i
deres Faa, men for at kunne faa Lov til at
være Mestre. Mestrene vogte sig imidlertid
nok for at forlange en Mesterprøve, en Dye-
lighedsprøve for deres Vedkommende. Nej,
de forbeholde sig selv, hvad enten de ere
Haandværkere eller Fabrikherrer, Ret til
at benytte den ikke saglærte Arbejdskraft i
saa stor Udstrækning, som de finde det tjen-
ligt for deres Interesser, og denne Ret ville
de fremdeles forbeholde sig, naar dette Lov-
forslag bliver vedtaget. Og jeg vil dog bede
ærede Medlemmer erindre, at hvis man skulde
ind paa dette Omraade, maatte det dog være
i Retning af Bemyndelse for den Arbejder,
som skal aflægge Prøve paa sin Dydighed,
saa at hans Dydighed og i Virkeligheden
bliver beskyttet, og ikke til Bemyndelse for
dem, som en Gang i Tiden skulle være
Mestre, hvortil mangfoldige Svende aldrig
nogen Sinde naa. Men det er der slet ikke
Tale om her. Dette er, hvad jeg vil sige
om dette Forhold. — I øvrigt ville ærede
Medlemmer kende Diskussionen om denne
Sag fra tidligere Forhandlinger, og jeg skal
ikke have noget imod, at vi søge at naa et
Resultat paa dette Omraade og forhandle
yderligere om det; vi have jo ført mangfol-
dige Diskussioner om den uden at komme
videre. En Ting skal jeg dog udtale min
Forundring over. Det ærede Medlem fra
Horsens talte om de Mesterorganisationer,
som ere fastlaaede her i et særligt Affinitet af
Loven, og han sagde, at Trangen til disse
Organisationer og Ønsket om dem ude blandt
Mestre var meget stor. Han udtalte sig
blandt andet saaledes, at Tvangen til at
være Medlem af Mesterorganisationen, Tvan-
gen til at betale Kontingent o. s. v., altsaa
den Tvang, som denne Lov skulde paalægge
Mestre til at indmelde sig i Organisatio-
nerne, var en Ret, som man i særlig Grad
ønskede. Det er første Gang, at jeg har haft
Lejlighed til at høre, at man betragter en
Tvang som en Ret, en Ret, som man endog
i særlig Grad sætter Pris paa at være i
Besiddelse af. Det skulde undre mig i aller-
højeste Grad, om det ærede Medlem paa
dette Punkt var i Overensstemmelse med
dem, som han paastaar, at han repræsenterer
her, at altsaa disse Folk i den Grad skulde
sætte Pris paa en saadan Tvang, at de
skulde betragte den som en Ret, de i særlig
Grad ønskede. Dette forekommer mig i den
Grad at stride mod alt, hvad man ellers
kender, at det synes mig, at Argumentationer